

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 155/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 13 P 17/2014 a jeho rozsudkom z 3. decembra 2014, ako i postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoP 26/2015 a jeho rozsudkom z 27. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 13 P 17/2014 a jeho rozsudkom z 3. decembra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“ alebo „rozsudok okresného súd z 3. decembra 2014“), ako i postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoP 26/2015 a jeho rozsudkom z 27. mája 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Ústavný súd sa pri prerokovaní tejto sťažnosti v prvom rade vysporiadal s nedostatočným označením základného práva v sťažnosti a v samotnom jej petite, kde sťažovateľ označil, že došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ústavy ako takého, pričom nešpecifikoval, porušenie ktorého jeho atribútu. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ako aj z písomného označenia tohto článku ustálil, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi v právnom postavení navrhovateľa v konaní o zníženie výživného na vtedy dve maloleté deti bol rozsudkom okresného súdu zo 14. mája 2014 zamietnutý návrh na zníženie výživného na obe deti, ktoré mu bolo určené uznesením okresného súdu sp. zn. 4 P 57/2013 z 5. novembra 2013 v sume 200 € na prvé dieťa a 100 € na druhé dieťa. Hlavným argumentom sťažovateľa v prospech zníženia výšky výživného bola ním tvrdená podstatná zmena pomerov v dôsledku straty výhodného zamestnania, zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie a zhoršenia zdravotného stavu.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 17 CoP 78/2014 z 24. septembra 2014 bol rozsudok okresného súdu č. k. 13 P 17/2014-44 zo 14. mája 2014 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie s tým, že bude potrebné vykonať dokazovanie potrebné na zistenie skutkového stavu v zmysle § 120 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), prešetriť životnú úroveň, majetkové a finančné pomery sťažovateľa a vyžiadať podklady od posledného zamestnávateľa sťažovateľa pre účely zistenia dôvodov skončenia jeho pracovného pomeru. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 3. decembra 2014 tak, že jeho návrh na zníženie vyživovacej povinnosti opäť zamietol a krajský súd sťažnosťou napadnutým rozsudkom tento rozsudok okresného súdu potvrdil.

Ako ďalej sťažovateľ uvádza, jeho „... schopnosti a možnosti v čase poslednej úpravy jeho vyživovacej povinnosti predstavovali príjem vo výške približne 1 300 eur, pričom v čase podania návrhu otca zo dňa 12.03.2014, ako aj v čase vyhlásenia rozsudku okresného súdu, bol jeho príjem už len vo výške dávok v nezamestnanosti, keď sa mu pre jeho zdravotné obmedzenia nedarilo nájsť si zamestnanie v mieste nového bydliska v Liptovskom Mikuláši, a to i napriek preukázanému aktívnemu hľadaniu si nového zamestnania“.

Proti rozsudku okresného súdu z 3. decembra 2014 podal sťažovateľ odvolanie argumentujúc, že „... nie je možné spravodlivo požadovať, aby zostali v platnosti rozhodnutia, ktoré vychádzali z určitých predpokladov, ak tieto už neexistujú... a že o výške výživného treba rozhodnúť podľa stavu platného v čase rozhodovania a vzhľadom k jeho súčasnej životnej úrovni, ktorá je neporovnateľne nižšia ako v čase poslednej úpravy“. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu z 3. decembra 2014 potvrdil.

S ohľadom na uvedené považuje sťažovateľ tak napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ako i krajského súdu „... za nespravodlivé, nepreskúmateľné a za protiústavné. Z predmetných súdnych rozhodnutí nevyplýva, z akého príjmu a majetkových pomerov sťažovateľa vychádzal súd druhého, ako aj prvého stupňa, keď dospeli k záveru, že je v schopnostiach a možnostiach sťažovateľa platiť výživné vo výške 200 eur na vtedy maloletú [REDAKOVANÉ] a vo výške 100 eur na maloletého [REDAKOVANÉ] s prihliadnutím na ďalšie vyživovacie povinnosti sťažovateľa. Preto obe súdne rozhodnutia považujem za nedostatočné a nepresvedčivé. Odvolací súd a rovnako prvostupňový súd sa vôbec nezaoberali súčasnými majetkovými a zárobnými pomermi otca, t. j. či si hľadá zamestnanie, či nemá ďalší príjem a aká je celková životná úroveň otca v rozhodnom období. Rovnako sa ani jeden zo súdov nevysporiadal vo svojom rozhodnutí z podstatnou zmenou okolností na strane sťažovateľa, ktorá spočívala v tom, že sa odsťahoval z miesta jeho trvalého bydliska, keď sa obmedzili len na konštatovanie, že si stratu výhodného zamestnania privodil sám sťažovateľ.“.

Sťažovateľ rovnako namieta i porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania a konštatuje, že tak „... v konaní pred okresným súdom, ako aj krajským súdom

došlo k porušeniu princípu rovnosti účastníkov v súdnom konaní, pretože Okresný súd Prievidza na jednej strane zvýhodňoval plnoletú [REDACTED] a maloletého [REDACTED] (rovnako aj Krajský súd v Trenčíne) a znevýhodňoval sťažovateľa“.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

1. Okresný súd Prievidza postupom a rozsudkom zo dňa 03. decembra 2014, sp. zn. 13P/17/2014, porušil čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd v Trenčíne postupom a rozsudkom zo dňa 27. mája 2015, sp. zn. 17CoP/26/2015, porušil čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Okresný súd Prievidza postupom a rozsudkom zo dňa 03. decembra 2014, sp. zn. 13P/17/2014, porušil sťažovateľovo ústavné právo zakotvené v Ústave Slovenskej republiky v čl. 47 ods. 3 na rovnosť účastníkov konania.

4. Krajský súd v Trenčíne postupom a rozsudkom zo dňa 27. mája 2015, sp. zn. 17CoP/26/2015, porušil sťažovateľovo ústavné právo zakotvené v Ústave Slovenskej republiky v čl. 47 ods. 3 na rovnosť účastníkov konania.

5. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27. mája 2015, sp. zn. 17CoP/26/2015, sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

6. Rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 03. decembra 2014, sp. zn. 13P/17/2014, sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

7. Ústavný súd Slovenskej Republiky priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadosťučinenie, ktoré mu je povinný vyplatiť Okresný súd Prievidza v sume 1.500,- Eur a Krajský súd v Trenčíne v sume 1.500,- Eur.

8. Sťažovateľovi Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 355,72 Eur..., ktoré je Okresný súd Prievidza a Krajský súd v Trenčíne povinný zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet sťažovateľovho advokáta [REDACTED]

[REDACTED]... “

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

II.A K napadnutému postupu a rozsudku okresného súdu

Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu svojho základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru proti postupu a rozhodnutiu okresného súdu, ktorý je súdom prvého stupňa, riadny opravný prostriedok, ktorý aj využil.

Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa bol v odvolacom konaní krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu, a preto sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.B K napadnutému postupu a rozsudku krajského soudu

Ústavný soud považuje v kontexte podanej sťažnosti v prvom rade za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou alebo mimoriadnou opravnou inštitúciou. Ústavný súd preto v súlade so svojou doterajšou judikatúrou uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred nimi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 80/05, III. ÚS 122/2010).

Vzhľadom na vymedzený rozsah možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd posúdil to, či rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu je ústavne udržateľný, t. j. či nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti, či je náležite odôvodnený a či výklad práva všeobecným súdom nie je taký, že popiera účel a zmysel príslušných zákonných noriem (m. m. I. ÚS 23/2010).

Sťažovateľ považuje za porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie hlavne to, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bola odmietnutá jeho faktická argumentácia poukazujúca na rozsah jeho možností a schopností plniť si vyživovaciu povinnosť v súdom určenej sume. Sťažovateľ ďalej vyjadruje nespokojnosť s tým, že krajský súd sa dostatočne nezaoberal dôvodmi jeho odvolania smerujúcimi proti rozsudku okresného súdu z 3. decembra 2014, ktorým došlo

k zamietnutiu návrhu na zníženie výživného na jeho dve deti. To robí napadnutý rozsudok krajského súdu podľa názoru sťažovateľa arbitrárnym, nespravodlivým, nepreskúmateľným, nepredvídateľným a protiústavným.

Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Vyplýva to aj zo znenia § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie navrhnuté dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu (§ 211 ods. 2 OSP).

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05). Uvedenému právnomu názoru zodpovedá aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c. Španielsko).

Ústavný súd ďalej dodáva, že vzhľadom na svoje ústavné postavenie a funkcie v zásade nemôže preskúmavať správnosť hodnotenia dôkazov a rovnako nemôže skúmať, či súdy správne právne vyhodnotili zistený stav. Z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 141 ods. 1 ústavy) totiž vyplýva aj zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 132 OSP). Preto ak všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní postupujú podľa označeného zákonného ustanovenia, nespadá do právomoci ústavného súdu opätovne posudzovať hodnotenie nimi

vykonaných dôkazov. Navyše, pokiaľ ide o dodržanie procesných ustanovení v konaní súdov, opäť ide o zákonnosť a nápravu môžu vykonať len všeobecné súdy.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že *vec preskúmal podľa § 212 ods. 2 písm. a) OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu z 3. decembra 2014 je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 OSP, a v celom rozsahu poukázal na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil.*

Ďalej krajský súd uviedol, že *okresný súd „správne zamerlal svoje dokazovanie na porovnanie zmeny pomerov na strane povinného otca detí, ako aj na strane oprávnených detí a správne vo veci uzatvoril, že v danom prípade nie je dôvod na zníženie vyživovacej povinnosti otca na mal. [REDAKOVANÉ] a plnoletú [REDAKOVANÉ].*

Súd prvého stupňa po zrušení veci odvolacím súdom a doplnení dokazovania v naznačenom smere nadriadeným súdom správne vyhodnotil postup otca detí, ktorý sa vlastným zavinením pripravil o príjem z pracovného pomeru, keď zamestnávateľ s ním skončil pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, a to z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny dňa 09.10.2013, kedy bolo zistené, že otec detí mal pozitívnu dychovú skúšku na prítomnosť alkoholu, pričom pracovný pomer bol ukončený uplynutím skúšobnej doby ku dňu 31.12.2013, keď priemerný čistý príjem otca detí bol 1.301,44 Eur mesačne.

Súd prvého stupňa rovnako správne konštatoval, že nie je možné prihliadať na túto zmenu, ktorá nastala na strane otca detí, keďže tento sa vlastným zavinením pripravil o pracovný pomer a príjem zo zamestnania, pretože dôvodom skončenia pracovného pomeru bolo závažné porušenie pracovnej disciplíny, teda súd prvého stupňa nemohol prihliadnuť na faktický príjem otca detí, ktorý mal do 30.06.2014 z poberanej podpory v nezamestnanosti, resp. z dohody o pracovnej činnosti. Taktiež bolo bezvýznamné preukazovať, že si otec hľadá prácu a kvôli zdravotným obmedzeniam má ťažkosti nájsť si vhodnú pracovnú príležitosť, nakoľko práca, ktorú vykonával v [REDAKOVANÉ], bola vhodná aj z pohľadu jeho zdravotného stavu, preto odvolací súd opätovne udáva, že ani zhoršený zdravotný stav a s tým spojené ťažkosti pri hľadaní si nového zamestnania nemôžu

byť zmenou, ktorá zakladá dôvod na zníženie výživného. Súd prvého stupňa teda správne vychádzal z tzv. potenciality príjmov na strane otca detí - z príjmu, ktorý by bol dosahoval za predpokladu, že by aj naďalej zotrval v pracovnom pomere.

Pokiaľ otec v odvolaní poukazoval, že aj voči plnoletému synovi [REDACTED] sa domáha zníženia výživného, pričom jeho návrh bol zamietnutý a vec bola z dôvodu ním podaného odvolania predložená odvolaciemu súdu, ktorá vec nie je skončená, odvolací súd uvádza, že v uvedenej veci bol rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu navrhovateľa (otca detí) na zníženie výživného na plnoletého syna [REDACTED] potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15.04.2015, č. k. 5 Co/762/2014-134.

Na základe uvedených skutočností mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa v predmetnej veci dostatočne zistil skutkový stav a správne vec právne posúdil, dostatočne sa vysporiadal i s námietkami uvádzanými otcom detí v odvolaní, preto odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdil, pričom odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. vo zvyšku poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku okresného súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. “.

Sťažovateľ svojou sťažnosťou v podstate požaduje revíziu napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 3. decembra 2014, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na zníženie výživného na jeho dve deti. Svoju sťažnosť opiera o dôvody, ktoré uviedol aj v samotnom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 3. decembra 2014 o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zníženie vyživovacej povinnosti voči dvom maloletým deťom, ústavný súd dospel (aj po preskúmaní prvostupňového rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, pretože mu to umožňoval § 219 ods. 2 OSP) k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, hoci je pravdou, že mu nedal priamu alebo vyčerpávajúcu odpoveď na všetky námietky uvedené v jeho odvolaní a v tejto sťažnosti. Ústavný súd v okolnostiach danej veci však konštatuje, že okresný súd vo svojom rozsudku z 3. decembra 2014, ktorý predchádzal napadnutému rozsudku krajského súdu, dostatočne jasne a aj vecne opísal na strane 3 až 12 na základe vykonaného dokazovania a právneho a skutkového posúdenia sporu svoje konkrétne závery, ktoré ho napokon viedli k rozhodnutiu vo veci samej inak, ako si predstavoval sťažovateľ (ústavný súd z tohto rozhodnutia nemal potrebu bližšie citovať jeho skutkové a právne

závery, pretože obsah je sťažovateľovi veľmi dobre známy, keďže rozsudok okresného súdu z 3. decembra 2014 pripojil aj k svojej sťažnosti, pozn.).

Ústavný súd sa presvedčil, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu uviedol a náležite ozrejmil dôvody, pre ktoré napadnuté rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil, a preto po preskúmaní sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu jasne a zrozumiteľne podáva výklad použitého právneho predpisu a vyplývajú z neho dôvody, pre ktoré rozhodol tak, že prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistil pochybenia takej relevancie, ktoré by mohli mať za následok neakceptovateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z ústavného hľadiska. Sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho krajského súdu, nie je arbitrárny a v dostatočnom rozsahu dáva odpoveď na to, ako a prečo došlo zo strany krajského súdu k potvrdeniu napadnutého rozsudku okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zníženie výživného na plnoleté dieťa. Z napadnutého rozsudku krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Ústavný súd preto zastáva názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu spĺňa kritériá zákonného rozhodnutia, pričom je aj náležite odôvodnené. Ústavný súd si neosvojil argumentáciu sťažovateľa o porušení označených základných práv a práv postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu, pretože skutočnosť, že krajský súd nerozhodol v súlade s predstavami a očakávaniami sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo aj k porušeniu uvedených práv.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že rozhodovanie o výživnom a najmä skúmanie pomerov povinného rodiča nie je vždy mechanické a súdu umožňuje odchyliť sa od povinným rodičom preukazovaných skutočností, prípadne tieto nezohľadniť. Takto postupovali sudy aj v právnej veci sťažovateľa, pričom skutočnosť, že on sám sa s ich právnym názorom nestotožňuje, nemôže, ako už bolo uvedené, sama osebe viesť k záveru

o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť ich právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). Podľa názoru ústavného súdu sa okresný súd a krajský súd dostatočne zaoberali všetkými podstatnými námietkami sťažovateľa (zdravotný stav, príjmové a majetkové pomery, schopnosti a možnosti) a vyhodnotili ich spôsobom, ktorý zodpovedá zákonným požiadavkám na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP). O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu (v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu) takéto nedostatky nevykazuje, a preto ústavný súd konštatuje, že nezistil dôvod, ktorý by signalizoval možnosť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť, že ním došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv.

Na základe uvedeného ústavný súd posúdil napadnutý rozsudok krajského súdu ako konformný s obsahom garancií označených článkov ústavy, listiny a dohovoru a sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uvedených.

V závere ústavný súd ešte poznamenáva, že nemal dôvod odchýliť sa od svojho právneho názoru vysloveného v obdobnej veci sp. zn. I. ÚS 324/2015.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2016